

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 240/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 8 marca 2022 roku w sprawie II K 1571/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	Zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. G.	Nie uzupełniano przewodu sądowego , podstawą orzeczenia były ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji. Prawidłowo on także ocenił wszystkie przeprowadzone przez siebie dowody , wadliwie jednak przyjął , że w realiach niniejszej sprawy doszło do zaistnienia przesłanki powagi rzeczy osądzonej (res iudicata) z powodu wcześniejszego prawomocnego umorzenia postępowania tj. PR 1 Ds 336/13 w tym zakresie		

		zarzucanego M. G. czynu dotyczącego okresu od 2010 roku do stycznia 2013 roku. Odmienna interpretacja sądu odwoławczego tego stanu rzeczy doprowadziła jednakże w efekcie do uznania, że także w powyższym czasie oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona czynu z art 207§1 kk.		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne)			

oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut rażącego naruszenia prawa karnego procesowego mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia poprzez błędne przyjęcie , że w realiach niniejszej sprawy doszło do zaistnienia przesłanki powagi rzeczy osądzonej (res iudicata) na skutek podjęcia uprzednio umorzonego postępowania w fazie in rem w sprawie o sygn. akt PR 1 Ds 336/13 dotyczącego znęcania się przez M. G. nad małoletnią A. K. tj. o czyn z art 209§ 1 kk , które to postępowanie co do czasu popełnienia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>przestępstwa obejmowało okres od 2010 roku do stycznia 2013 roku , stanowiący czas popełnienia przestępstwa zarzucanego M. G. w niniejszej sprawie , albowiem postępowanie w sprawie PR 1 Ds 336/13 zostało podjęte w dniu 3 czerwca 2019 roku postanowieniem prokuratora oraz połączone na podstawie art 327§1 kpk i art 34§1 kpk do przedmiotowej sprawy , w związku czym brak jest podstaw do przyjęcia , iż zaistniała negatywna przesłanka w postaci powagi rzeczy osądzonej.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja oskarżyciela publicznego była trafna i zasługiwała na uwzględnienie. Słusznie Prokurator Rejonowy wskazał , iż wyrok w części dotyczącej umorzenia postępowania zapadł z obrazą przepisów</p>				

postępowania ,a mianowicie art 17§1 pkt 7 kpk poprzez błędne przyjęcie przez sąd I instancji negatywnej przesłanki powagi rzeczy osądzonej. Sąd Rejonowy w Kaliszu wydając takie rozstrzygnięcie powołał się bowiem na fakt jego wcześniejszego prawomocnego umorzenia w tym zakresie , ale uwadze jego umknęło równocześnie to , iż przedmiotowe postępowanie tj. PR 1 Ds 336/13 w dniu 3 czerwca 2019 roku zostało podjęte i połączone na podstawie art 327§1 kpk i art 34§1 kpk (patrz k 145) do sprawy PR 1 Ds 18.2019 i dalej prowadzone już pod tą sygnaturą. Co istotne jednak i nie dostrzegł też tego sąd meriti , że postępowanie przygotowawcze w sprawie PR 1 Ds 336/13 zakończyło się w fazie in rem o czyn z art 207§1 kk. W toku tego dochodzenia , co podkreślał też w swej apelacji jej autor , nie wydano przeciwko M. G. postanowienia o przedstawieniu zarzutów , ani nie przesłuchano

go w charakterze
podejrzanego.

Tymczasem w
świetle dyspozycji
art 17 §1 pkt
7 kpk zasadnicze
znaczenie - z punktu
widzenia ujemnych
przesłanek
procesowych w
postaci powagi
rzeczy osądzonej i
zawisłości sprawy
- ma procesowe
pojawienie się w
postępowaniu osoby
podejrzanego w
rozumieniu art 71§1
kpk. To dopiero
od tego momentu
powstaje również
procesowa
przeszkoda do
wszczenia i
prowadzenia innego
postępowania o
ten sam czyn
i przeciwko temu
samemu
oskarżonemu. Samo
wszczenie
postępowania w
sprawie ,a następnie
umorzenie go po
przeprowadzeniu
czynności nie
wykraczających poza
fazę in rem , których
wyniki nie stwarzały
jeszcze przesłanek
do postawienia
zarzutów konkretnej
osobie , nie
powoduje stanu
powagi rzeczy
osądzonej. Jak
wskazał także Sąd
Najwyższy w wyroku
z dnia 9 października
2008 (VKK

<p>252/08 , OSNwSK 2008; Nr 1 , poz 1992) postępowanie umorzone w tym stadium może bowiem zostać podjęte w każdym czasie , co wprost wynika z regulacji art 327§1 kpk. W przypadku zatem czynności procesowych kończących postępowanie przygotowawcze z powagi rzeczy osądzonej korzystają jedynie prawomocne postanowienia o umorzeniu postępowania wydane w fazie in personam. W wymieniona cechę nie są natomiast wyposażone prawomocne postanowienia o umorzeniu postępowania , jeżeli zostały wydane w fazie in rem , jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. (patrz Kodeks postępowania karnego .T. K.. Art. 1-424 . Redaktor dr D. D.. Wydawnictwo C. H. (...) W. 2020).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.	# niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Okoliczności podniesione przez skarżącego nie zostały rozważone przez sąd I instancji w sposób należyty i pogłębiony co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku , doprowadzając do błędnego wniosku o potrzebie umorzenia postępowania wobec oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu dotyczącego okresu od 2010 roku do 13 stycznia 2013 roku popełnionego w K. woj. (...) i w B. woj. (...) - (...).				
3.2.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu , że oskarżony od września 2013 roku do 14 października 2018 roku w K. znęcał się psychicznie i fizycznie nad małoletnią	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>pasierbicą A. K. w ten sposób , że będąc pod wpływem alkoholu bez powodu wszczywał awantury domowe , w trakcie których znieważał małodetnią , ubliżał jej , używał wobec niej słów wulgarnych , krytykował oraz ośmieszał , a także groził pozbawieniem życia ,a nadto stosował przemoc fizyczną w postaci szarpania za odzież , popychania i dawania klapsów w pupę - w sytuacji gdy brak jest jednoznacznych dowodów , aby oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu ,a jedynym dowodem mającym świadczyć o popełnieniu przez oskarżonego czynu zabronionego są zeznania pokrzywdzonej , które są dezawuowane przede wszystkim przez jej matkę A. G..</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut chybiony. Istota zarzutu błędu w ustaleniach</p>				

faktycznych nie może opierać się tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu własnego poglądu na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut, należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd I instancji (wyrok SA w Katowicach z dnia 25 listopada 2016 roku, II AKa 398/16, L.). Samo zanegowanie trafności ustaleń sądu orzekającego poprzez wyrażenie tylko odmiennego poglądu w tej materii nie jest wystarczające do wnioskowania o dopuszczeniu się przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok SA w Gdańsku z dnia 28 grudnia 2016 roku, II AKa 358/16, L.). Uchybienie o

jakim mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. ma bowiem miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd taki może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (tzw. błąd dowolności). Może być on zatem wynikiem niezajomości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie (wyrok SA w Warszawie z dnia 14.06.2017 r., II AKa 83/17, LEX nr 2330649). Powyższe uchybienia w niniejszej sprawie nie wystąpiły. Wbrew twierdzeniom apelacji sąd I instancji trafnie uznał, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona występku z art. 207§1 kk.

Obrońca oskarżonego nie zgadzając się w apelacji z tym rozstrzygnięciem zakwestionował poczynione ustalenia i po raz kolejny zaprezentował wersję i ocenę zdarzeń relacjonowaną przez oskarżonego. Odnosząc się do podniesionego zarzutu apelacji wskazać należy, że Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie oraz wspierających je zeznań jego żony A. G. i uznał jednocześnie za wiarygodne i przekonywujące zeznania A. K. . Sąd I instancji swoje stanowisko w tej kwestii przekonywująco i należycie uzasadnił. To samo sąd orzekający uczynił w stosunku do zeznań pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków oraz rzeczowego materiału dowodowego, a przedstawiona w pisemnych

motywach
zaskarżonego
wyroku
argumentacja w
tym zakresie jest
w ocenie sądu
odwoławczego
logiczna i jasna , nie
ma więc potrzeby jej
powielania. Należy
jedynie dodać ,
że sąd I instancji
wyjaśnił dokładnie i
wnikliwie
okoliczności
popęlnienia przez M.
G. przypisanego mu
czynu ,a zebrany
w toku czynności
procesowych
materiał będący
podstawą
rozstrzygnięcia w
tym zakresie należy
uznać za
wszechstronny i
kompletny. Ocena
wyjaśnień
oskarżonego i
pozostałych
dowodów dokonana
została także z
uwzględnieniem
reguł wyrażonych
w art 7 kpk ,a
wyciągnięte w ten
sposób wnioski są
logiczne i trafne.
Kwestionowanie
więc przez obrońcę
oskarżonego takiego
stanowiska uznać
należy jedynie za
polemikę opartą
na selektywnej i
subiektywnej ocenie
zgromadzonego
materiału
dowodowego. Sama
bowiem możliwość

przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu w kwestii
ustaleń faktycznych,
opartego na innych
dowodach od tych,
na których oparł
się sąd I instancji,
a zwłaszcza tylko
na wyjaśnieniach
oskarżonego, nie
może prowadzić
do wniosku o
popęlnieniu przez
sąd błędu w
ustaleniach
faktycznych (por.
odpowiednio wyrok
SA w Krakowie
z dnia 29.10.2010
r., II AKa 162/10,
LEX nr 852362).Sąd
odwoławczy w
całości podziela
stanowisko , że
podstawowe
znaczenie dla
przypisania
oskarżonemu winy
mają zeznania
pokrzywdzonej ,
która precyzyjnie i
obszernie
zrelacjonowała
działania i czyny
M. G. w stosunku
do niej , jakie
miały miejsce na
przeźrzeni lat.
Ponadto jak słusznie
zauważył to sąd I
instancji składała te
zeznania w różnym
wieku , ale relacje
te były stanowcze i
konsekwentne. Poza
tym przesłuchiwana
ona była w obecności

psychologa , ale z uwagi na wpływ czasu i różne miejsca , w których te czynności procesowe przeprowadzano byli to dwaj różni biegli , a mimo to wnioski końcowe ich ekspertyz były tożsame . Zarówno bowiem E. S. , jak i M. C. stwierdziły zgodnie , iż zeznania pokrzywdzonej posiadały walor wiarygodności i nie ujawniły u w/w skłonności do konfabulacji. Obrońca oskarżonego deprecjonując natomiast w swej apelacji opinię biegłej M. C. instrumentalnie przemilcza w/w okoliczności i nie odnosi się w żaden sposób do tego , iż również druga biegła w ten sam sposób zdiagnozowała relacje A. K.. Zważywszy więc na wymowę w/w dowodów powyższa apelacja mija się w sposób oczywisty z realiami sprawy ,a ich uważna i staranna analiza prowadzi wręcz do zgoła odmiennych wniosków , jakie prawidłowo wywiódł sąd I instancji. Autor apelacji skutecznie

także przemilcza przedłożone przez pokrzywdzoną nagranie, które ewidentnie przeczy wersji zdarzenia z dnia 14 października 2018 roku, jakie przed sądem w swych zeznaniach przedstawiała A. G. i jawi je jako niewiarygodne. Całkowicie niezrozumiałe jest więc twierdzenie skarżącego, że zeznania tego świadka winny być ocenione odmiennie przez sąd I instancji. Odnośnie natomiast zeznań A. L., to po ich uważnej lekturze i analizie można jedynie skonstatować, że obrońca oskarżonego przywoływał w apelacji ich fragmenty dobrane jedynie wybiórczo pod kątem stawianej tam tezy, pomijając jednocześnie te które temu stanowisku nie odpowiadały. Świadek ten natomiast w sposób zbieżny i spójny z pokrzywdzoną relacjonował to co na temat zdarzenia z dnia 14 października mu ona przekazała. Potwierdził także, że oskarżony miał spory problem z

alkoholem , o
czym świadczyły
choćby liczne
butelki po nim ,
które czasami A.
L. sam wynosił
do śmieci. Świadek
wreszcie opisał jaka
napięta atmosfera
panowała w tym
domu i jak skąpe ,a
wręcz śladowe były
kontakty między
pokrzywdzoną ,a
oskarżonym , gdy
on tam przebywał.
Odnosząc się do
podniesionego
zarzutu apelacji
wskazać więc
należy , że nie jest
tak, iż sąd I instancji
bezkrytycznie
przyjął za w
pełni wiarygodne
zeznania A. K.
pomawiającą
bezpodstawnie ,
jak utrzymywał w/
w , oskarżonego
M. G.. Przeczy
temu bowiem treść
uzasadnienia, w
którym organ
orzekający trafnie
zwersyfikował i
przeanalizował
wypowiedzi
wskazanych
świadców (T.
K. (2), A. L.)
oraz ich zbieżność
i spójność w
powyższym zakresie.
Mija się także
obrońca
oskarżonych z
realiami tej sprawy,
kiedy w istocie
twierdzi , iż zeznań

pokrzywdzonej nie da się zweryfikować i nie znajdują one potwierdzenia w innych dowodach, bo takim potwierdzeniem są chociażby przywołane wyżej opinie dwóch różnych biegłych psychologów. Wersję w/w świadków potwierdza również pośrednio rzeczowy materiał dowodowy, wskazany precyzyjnie przez sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Reasumując Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił więc wszystkie zebrane w sprawie dowody i na tej podstawie poczynił trafne ustalenia faktyczne. Nie wykraczają one poza granice swobodnej oceny dowodów, która to ocena nie wykazała istotnych błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna była ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. W uzasadnieniu sąd wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na czym oparł poszczególne

<p>ustalenia ,a następnie wyprowadził z dokonanych ustaleń prawidłowe wnioski w zakresie sprawstwa oskarżonego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Kontrola instancyjna nie wykazała , aby sąd I instancji dopuścił się uchybień wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego. Wobec bezzasadności więc podniesionego zarzutu apelacyjnego nie zasługiwał też na uwzględnienie wniosek obrońcy oskarżonego o jego uniewinnienie.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>			

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	Brak możliwości wydania wyroku skazującego , wobec umorzenia postępowania przez sąd I instancji.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			

Możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego lub umarzającego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, związana z regulacją nie precyzyjnie określoną w art 454§1 kpk (art 437§2 zd. II kpk) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art 438 pkt 1-3 kpk, (czyli po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art 454§1 kpk. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem I instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły

ne peius określonej
w art 454§1 kpk
(patrz uchwała SN
z dnia 20 września
2018 r., I KZP
10/18 , OSNKW
2018/11/73).W tej
sytuacji
obowiązkiem Sądu
Okręgowego było
uprzednie
skorygowanie
uchybień sądu I
instancji oraz
wyrażenie własnej
oceny faktycznej
i prawnej. Sąd
odwoławczy dokonał
oceny materiału
dowodowego w toku
procesu
apelacyjnego i
prowadzi ona do
wniosku , że
oskarżony wyczerpał
swoim zachowaniem
znamiona czynu z
art.207§1 kk. także
w okresie od 2010
roku do stycznia
2013 roku. Ponieważ
sąd odwoławczy
nie może skazać
oskarżonego , co
do którego zapadł
w tym zakresie
wyrok umarzający
postępowanie ,
konieczne było
uchylenie
zaskarżonego
wyroku w całości i
przekazanie sprawy
Sądowi
Rejonowemu w
Kaliszu do
ponownego
rozpoznania. Sąd
odwoławczy uznał
mianowicie

(uwzględniając reguły wykładni celowościowej i systemowej art 454§1 kpk) , że wprowadzenie niejako na nowo do opisu przypisanego M. G. przez sąd I instancji czynu (przestępstwa wieloczynowego) zachowań (co do których umorzono błędnie postępowanie w tym zakresie) przez Sąd Okręgowy stanowiłoby jednak naruszenie reguły ne peius. Nie sposób bowiem dostrzec , że wówczas skutkiem takiego prawomocnego orzeczenia , byłoby to , iż skazany miałby ograniczone możliwości podważenia takiego wyroku w zakresie tych ustaleń , a należy przypomnieć jeszcze , że wykonanie kary pozbawienia wolności jaką wymierzył mu sąd I instancji zostało mu warunkowo zawieszona , co z kolei wyklucza (art 523§3 kpk) wniesienie ewentualnej kasacji. Nie mówiąc już o tym , że pogorszyłoby to także sytuację w/ w chociażby w

<p>kontekście odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu deliktu (art 8 § 2 kpk).</p>		
<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji winien uwzględnić poczynione powyżej w pkt 3 uwagi., mając także na względzie treść art 442§ 2 kpk.</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSO Patryk Pietrzak</p>		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu w sprawie II K 1571/19 z dnia 8 marca 2022 roku.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice
-----------------------------	----------------

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. G..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Kaliszu w sprawie II K 1571/19 z dnia 8 marca 2022 roku.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana